

[Mølgaard]

Som fru Mette Madsen konstaterede, er der allerede passeret mange milepæle på vej mod større ligestilling, men en del ligger uomtvisteligt også foran.

Man skal ikke tro, at EF kan bringe større ligestilling, hverken her, i Frankrig, Italien eller Spanien, hvis det land kommer med i møllen. Regeringen tror det heller ikke; den vil derfor nationalt gå videre, end EF ønsker det af os. Jeg mangler ikke sympati for denne nationale regeringsbestræbelse, tværtimod: flere bestræbelser af den art kunne være på deres plads, men jeg nærer stor skepsis over for de faktiske virkninger af regeringens konkrete initiativ. Omgåelsesmulighederne fra de foreslåede bestemmelser er store, og hvad der er nok så betænkeligt, imødegælsesforanstaltningerne vil få en sådan karakter, at man reelt får større ulighed ved regeringens forslag.

Et konkret eksempel: man må ifølge forslaget ikke afskedige på grund af graviditet. Det lyder sympatisk, men mon det fremmer beskæftigelsen blandt kvinder, der i forvejen er arbejdsløshedsramt i størst omfang? Nej, det vil tværtimod medføre, at færre vil ansætte kvinder, at flere vil afskedige efter en fødsel for at forhindre gentagelsestilfælde for at fastholde det omkostningsminimeringshensyn, som nu engang er og må være alfa og omega i enhver virksomhed. Det mindsker erhvervsudbuddet til kvinder, som unægtelig var med til at øge ligestillingen.

Hvordan tror regeringen dog, at den kan lovfæste om ansættelser og forfremmelser for andre områder end for det direkte offentlige område? Det er jo ikke det land Utopia, vi lever i, men det lille kriseramte Danmark i det store EF, som skulle være åh så velsignet.

Holdninger, familiemønstre, interaktioner eller samspil mellem enkeltmennesker, organisationer, institutioner og virksomheder er noget, man må forsøge at ændre på fra enhver autoritativ side, men regeringen og folketinget bør under udfoldelse af deres virksomhed i den retning mærke sig to uomtvistelige kendsgerninger: dels risikoen for afmægtighed, således at man lader være med at gennemføre reguladetri, som er nytteløs – love og myndighedsforskrifter er talrige nok, uoverskuelige nok og upåagtede nok med eller mod vilje i befolkningen i forvejen, og bureaukratiet trænger i det hele ikke til gødsning – dels at god vilje i mange tilfæl-

de absolut ikke er nok, men at resultatet af en sådan med tilstrækkeligt ukendskab til realiteterne kan modarbejde formålet.

Jeg er desværre bange for, at det endda ikke er ukendskab, der driver værket i regeringen, men at det er en fast hånd, som målbevidst holder kikkerten for et blindt øje for at opnå medvind, uanset hvor mange små skibe der kommer til at kuldsejle under denne regerings politiske kurs.

Til slut om ligestillingsrådet: uden at anfægte den gode vilje igen en gang, men hvad nytte skal det dog til med at opnormere, ekstrautorisere dette råd? Jeg spørger bare, for jeg ser det i hvert fald ikke dokumenteret i det nu foreliggende materiale og vil afvente denne dokumentations fremkomst, inden jeg vil støtte tanken. Har erfaringerne og resultaterne indtil nu talt for denne grundfæstelse af dette papirkonsumerende og -forarbejdende organ? Måske, men lad os få dokumentation for det.

De konkrete beskæftigelsesforslag, vi i dag har på bordet med henblik på større ligestilling, men som faktisk skaber større ulighed, ser jeg indtil videre som en dokumentation på, at ligestillingsrådet oprigtig talt har spillet næsten fallit indtil nu.

Et spørgsmål til allersidst. Hvordan går det med kønskvoteringsprincippet's første gennemførelse i ligestillingsrådet? Er det faktisk gennemført? Er det realiseret i sekretariatet og i bemandingen af rådet, og påtænker man at gøre det, hvis det ikke allerede er gennemført?

Kurt Hansen (VS):

Jeg skal ikke under førstebehandlingen af de tre lovforslag gå så meget i enkeltheder med forslagene, men mere komme med nogle generelle og principielle kommentarer til problemet under ét. Indledningsvis kan jeg da ikke lade være med at komme med den bemærkning, at det må være en glæde for den nye arbejdsminister, tidligere EF-modstander hr. Auken, nu at komme med et forslag, der kan forsøge at give EF sådan et vist demokratisk skær, og det skal han da have et til lykke med.

Når den socialdemokratiske regering barsler med et forslag om ligebehandling mellem mænd og kvinder, skal vi ikke lade os forblænde til at tro, at problemet omkring